

affiger en Kjendelse, eller han affiger Kjendelsen oppe i Retten den følgende Retsdag, efter at Sagen sidste Gang har været for. Inder jeg forlader dette Punkt om disse formløse Kjendelser, vil jeg dog erindre den ærede Ordfører om et Exempel, som han selv nævnte, men som forekom mig lidet heldig valgt. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at ved en Executionsforretning, hvor en beskikket Sagfører møder, er det naturligt, at naar Forretningen er forbi, tilføjer Fogden i Protokollen, hoormeget den saaledes beskiktede Sagfører skal have; men det tror jeg paa ingen Maade. Det maa nemlig erindres, at det Offentlige skal ikke betale dette Salær. Sagen vil naturligvis fremkomme paa den Maade, at Sagføreren under Executionsforretningen gjør Paastand paa et vist bestemt Salær, som Fogden da maa billige, og som derefter søges inddrevet hos Rekviritus, hos den, hos hvem Executionen foretages; men der er ikke Tale om, efter at Executionen er forbi, at tilkende Sagføreren et Salær. Jeg har tilladt mig denne Bemærkning, fordi det forekommer mig, at det var bedre, at det ærede Udvalg havde reduceret Punktummet dertil, at det Salær, som tilkommer en Sagfører, skal efter hans Paastand tilkendes ham af Retten ved Dom eller, hvis saadan ikke affiges, ved Kjendelse, og dermed Punktum. Saa tror jeg, at man kunde overlade alle andre Spørgsmaal til Praxis; men som det staar her, tror jeg nok, at det vil give Anledning til en hel Mængde mindre heldige Tvivl. Endelig vil jeg med Hensyn til det Endringsforslag, Udvalget har stillet til § 1, tillade mig at bemærke, at naar Udvalget siger, at man har søgt „ved en indsfudt Bemærkning at fremhæve, at den Kjendelse, ved hvilken Salæret fastsættes, naar Dom ikke senere skal affiges, ordentligvis bør affiges i det Retsmøde, i hvilket den paagjældende Retshandling sluttes“, saa forekommer det mig ikke heldigt. Det er ikke saaledes ud i Luften, at Dommeren affiger en Kjendelse; men han maa gjennemgaa Sagens Dokumenter og undersøge dem, ikke alene i offentlige Sager, men navnlig aldeles nødvendigt i en beneficeret Sag. At fremsætte det Ønske, at Kjendelsen ordentligvis skal affiges strax i det Retsmøde, i hvilket Retshandlingen sluttes, tror jeg altsaa er galt. Dommeren bør tværtimod have tilbørlig Tid til at overveie, dels hvem der skal betale Salæret, og dels hvor stort det skal være. Jeg vilde meget ønske, at dette andet Punktum i Paragrafen, som jeg ellers Intet har at erindre imod, kunde reduceres saaledes, at Forholdet bliver, som det er for Tiden. Saaledes vil det muligen alligevel kunne udvikle sig, men kun gennem forskellige Banfeligheder. Det ærede Udvalg har til § 3 stillet et Endringsforslag, som jeg aldeles tiltræder. Det gaar jo ud paa, at, naar en Sagfører renoncerer paa ved Dommen at blive tilkendt Salær, har han Lov til at tage et fri-

villigt Salær af den Part, for hvem han er beskikket. Jeg nævner det blot, fordi det dog turde være heldigt, om der skete en lille Forandring deri. Der staar nemlig, naar jeg fletter Endringsforslaget ind: „Den Sagfører, der i offentlige eller beneficerede Sager beskikkes for en Part, maa, dersom han nedlægger Paastand om Salær af det Offentlige, under Ansvar efter Straffelovens § 117, ikke uden Justitsministeriets Tilladelse i hvert enkelt Tilfælde modtage eller lade sig tilsiige noget Honorar eller Vederlag af denne“. Dette Endringsforslagets Udtryk: „Af det Offentlige“ vil det vist være heldigt at lade gaa ud, thi det er kun vildeledende. For det Første nedlægger jo Sagføreren i Reglen kun Paastand om Salær og overlader til Dommeren at afgjøre, hvem der skal betale det: det Offentlige eller den Tilfælde eller den beneficerede Part; men naar man læser Endringsforslaget aldeles efter Ordene, vil man jo faae ud, at naar Sagføreren ikke nedlægger Paastand om Salær af det Offentlige, men f. Ex. indfrakter sig til at nedlægge Paastand om Salær af Parten, skulde han alligevel kunne modtage Extrasalær af denne. Endvidere vil jeg gjøre den lille Bemærkning, at, naar man læser § 3, første Punktum, staar der jo saaledes: „Den Sagfører, der beskikkes for en Part, maa ikke modtage eller lade sig tilsiige noget Honorar eller Vederlag af denne“. Dette sidste Udtryk „af denne“ er ikke heldigt; thi naar man læser det ordret, kunde man tro, at han nok maatte tage Honorar af en Anden. Det vilde vistnok derfor være heldigt, om dette Udtryk „af denne“ blev ombyttet med: „For denne Sag“ eller „for Sagens Førelse“. Det var blot disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gjøre.

Justitsministeren (Mellermann): Med Hensyn til de foreliggende Endringsforslag skal jeg bemærke, at jeg ikke finder Noget at erindre mod Endringsforslaget under Nr. 1; det anser jeg for at være meget uskyldigt. Hvad Endringsforslaget under Nr. 2 angaar, skal jeg kun dertil siige, at jeg jo ganske vist vilde anse det for billigere og retfærdigere, om man fastholdt det Princip, som Lovforslaget hviler paa, nemlig dette, at naar Sagføreren har udført sit Arbejde, skal han ogsaa som Regel have Ret til at kræve sin Betaling. Jeg mener, at det i Grunden er rimeligere og billigere, at dette gøres til almindelig Regel, end det, at han skal vente, saaledes som efter den nuggjældende Ret, ifølge hvilken han ikke har Ret til at kræve sit Salær, før den endelige Dom er falden i Appellinstansen. Det kan ganske vist forsvares ved den Betragtning, at det ikke kan siges at være endelig afgjort, hvor meget han skal have, før Dom i Appellinstansen er falden; men jeg mener, at den Sandynlighed, at Salæret skulde blive forandret ved den overordnede Ret,